

kommer fra dem, der har Kendskab til Forholdene og Muligheder for at bedømme Vanskelighederne ved, hvad der her gøres, være velvillig. Det er muligt, at der paa Grundlag af den Ordning, der er truffet, naar den økonomisk revideres, kan tilvejebringes en virkelig tilfredsstillende Levering af Fisk til det danske Marked, men man maa finde sig i, at det tager lidt Tid at bringe dette Forhold i Orden. Jeg tør maaske ogsaa her anføre, at Danmark er det første Land i Verden, hvor man gør Forsøg paa saaledes at ordne Fiskeleveringen. Jeg vil navnlig sige, at det forekommer mig, at man i Pressen kunde hjælpe med til Forstaaelse af disse Forhold. Jeg ser i „Aalborg Amtstidende“ to Artikler om Maksimalprisen paa Fisk, hvor denne Foranstaltning fordømmes til det yderste. Noget, der kaldes en Husmoder, skriver: „Saa var det noget andet, da der for godt et Aars Tid siden blev sat Maksimalpris paa Flæsk. Den var ikke til at tage fejl af. Den var en Lettelse for Bybefolkningen, som betød noget. Naar Landbrugerne skal levere Maksimalvarerne, kan Ministeren nok slaa til, men naar det drejer sig om andre Erhverv, er man mere forsigtig“. Denne Ordning, siges der, skal kun enkelte Grossister høste Fordelen af, og et andet Sted forklares Sammenhængen med Vanskelighederne saaledes: „Fiskerne vil ikke sælge Fisk til os for 27 Øre Pundet, naar de kan faa 70 Øre andre Steder“. Nej det var meget forklarligt, at de ikke vilde sælge Fisk til 27 Øre, naar de kunde faa 70 Øre andre Steder, men man maatte kunne forlange, at Blade, i Stedet for at sende en saadan Meddelelse ud, søgte at vejlede de Fiskere i deres Egn, som maaske tror, at Forholdet er dette. Og naar nu Forholdet er det — og det er det, der gør den saa kostbar for Staten —, at der af al Fisk, der eksporteres, kun skal betales en 3 pCt. Afgift, at Eksportøren køber af Fiskeren til Eksportpris, men afleverer Fisken til Markedet til Maksimalpris og derefter faar Forskellen godtgjort, saa er det ganske klart, at Fiskerens Bidrag hertil er de 3 pCt. af Fiskefangstens Værdi, og at det aldeles ikke er Forskellen mellem 70 og 27 Øre, han kommer til at give. Dette burde man kunne oplyse. Og jeg vil føje til, at det kan heller ikke være vanskeligt for et Blad som „Aalborg Amtstidende“ at faa Besked om dette Forhold, fordi „Fiskeritidende“ har indeholdt fortræffelige, klare Fremstillinger af det. Der er der gjort saa nøje Rede for hele denne Ordning, og den er fra „Fiskeritidende“'s Side ført ud i Livet med en saadan Loyalitet,

at det kun fortjener Paaskønnelse. Men naar man har al mulig Vejledning, var det dog rimeligt at hjælpe til, at Misforstaaelsen ikke breder sig blandt Fiskerne. Jeg siger ikke paa nogen Maade dette af Hensyn til Ministeriet eller Fiskerævnets, for dem kan det jo være ligegyldigt, at saadanne Angreb fremsættes, men det er klart, at naar Befolkningen ikke faar Fisk, fordi Fiskerne har en fejlagtig Opfattelse af, hvad det er, Ordningen gaar ud paa, saa er det højst beklageligt, at man ikke søger at vejlede Fiskerne.

Ja, jeg ved ikke, om jeg maa have Lov til at trætte ærede Medlemmer med et andet Eksempel paa det, jeg her berørte. Det er hentet fra et ganske andet Omraade, men jeg vil nævne det, fordi det forekommer mig at være typisk. Der fandtes i et københavnsk Blad for et Par Dage siden en Artikel, som hed: „For vore Børns Skyld. Et Nødraab“. Det drejer sig om en Husleje forhøjelse, og Indsenderen skriver følgende: „Jeg fik i Dag et Brev af følgende Indhold: „Jeg undlader ikke at meddele, at jeg har overtaget den af Dem boende Ejendom, hvorfor Huslejen fremtidig bedes indbetalt til mig. Lejen vil fra April Flyttedag blive forhøjet til 650 Kr. og fra Oktober 1917 til 700 Kr. Da der er flere Liebhave til Lejligheden, ønsker jeg gerne snarest at erfare, om De bestemmer Dem for at blive boende. Med megen Agtelse o. s. v.“. Indtil for 2 Aar siden betalte jeg 485 Kr. for min Lejlighed, i Øjeblikket betaler jeg 575, om et Aar altsaa 700 Kr.! Min nye Vært var en meget velhavende Mand før Krigen, nu er han Millionær — han handler nemlig med Kød og Flæsk“. Dette skriver den paagældende, og hans Nødraab er virkelig hjerteskræende. Det er klart, at en saadan Mand — det er en Statstjenestemand uden Navn —, der pludselig ser sig stillet overfor, at hans Vært sætter Pres paa ham paa den Maade og bliver truet med Fraflytning, synes, at Forholdene her i Landet er ganske fortvivlede. Artiklen indeholder derfor en Række rasende og forbitrede Angreb paa Ministrene, som er Skyld i disse Forhold, og det er maaske derfor, at Artiklen optages i Bladet uden nogen Forklaring om, hvorledes det virkelige Forhold er. Det vilde dog være naturligt at berolige den vedkommende Mand og sige ham, hvorledes Forholdet i Virkeligheden er. Nu skal jeg ikke sige, at den Huslejelov, der blev gennemført i Aar, er for god. Da jeg fremsatte Forslaget, sagde jeg, at man i det norske Storting, da den norske Regering